

Tysklands Modstandere, og at, dersom Opretholdelsen af Danmarks Neutralitet maatte vise sig umulig under en tysk-engelsk Krig, vilde vi gaa med Tyskland“. Det er den Slags Forhandlinger, det ærede Medlem fra Ringkøbing har været inde i. Det er den Udenrigspolitik, han har været en Leder af.

Paa den Tid var den aldeles overvejende Mening i hele det danske Folk netop denne, at det, vi skulde holde os til, var en ubetinget og ligelig Neutralitet, og paa samme Tid, som det danske Folk havde denne Mening, førte det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds bag sine Ministerkollegers Ryg, bag Rigsdagens Ryg, paa Trods af den Mening, der var fremherskende i den overvejende Del af den danske Befolkning, Forhandlinger, under hvilke han fremsatte den Betingelse, under hvilken han kunde fravige denne Neutralitet. Jeg tror nok, at naar den Udenrigspolitik, som det ærede Medlem fra Ringkøbing har ført, bliver sat i den rette Belysning, vil man se, at det er en Udenrigspolitik, som vi maa bede Vorherre fri og bevare os for, og som vi maa haabe aldrig maa blive ført oftere; vi maa haabe, at den Mand, der kan føre en saa uforsvarlig Politik, aldrig mere vil komme til at staa i den Stilling, at han kan komme til at bære Ansvar for at føre saadanne Forhandlinger med et fremmed Land.

Det er ikke noget Under, at de Afsløringer, der er kommet frem i Anledning af det ærede Medlem fra Ringkøbings Forhandlinger med Chefen for den tyske Generalstab, har vakt stor Opmærksomhed ikke alene herhjemme, men ogsaa andre Steder, og det er heller ikke noget Under, at hans Partifæller gør, hvad de kan, for at tilsløre Sagen; det er der ikke noget at sige til, det maatte man være forberedt paa. Det er som Følge deraf heller ikke noget Under, at Sladdereren i Rigsdagskorridorerne, Spørgsmaalet om, hvem det kan være, der har givet Bladene Meddelelser, er det, der nu fremhæves som det allerformeste, medens man gerne vil have Spørgsmaalet om, hvad Hovedmanden i denne Sag har bedrevet, skudt hen i anden, tredje, fjerde Række. Jeg tror nu imidlertid, at disse Bestræbelser er mere velmente end vellykkede — men lad det nu være, som det være vil. Det, jeg mindst kan forstaa af det hele, er, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har villet opfatte Fremdragelsen af denne Sag som en personlig Hævnaakt mod ham selv; det ærede Medlem har udtalt dette offentligt, og jeg var ved den paagældende Lejlighed til Stede og

imødegik det, saa jeg ved, at det er det ærede Medlems Opfattelse. Det ærede Medlem lægger nu herved lovlig meget over paa sin egen Person. Jeg ved godt, at det ærede Medlems Person med en vis Ret spiller en stor Rolle indenfor hans eget Parti; men i en Sag som denne skal det ærede Medlem ikke tale om en personlig Hævnaakt, men tage det som det Tilbageslag, det er, naar man har begaaet en politisk Handling, som man aldrig burde have begaaet. Vi maa alle sammen tage Ansvar for, hvad vi gør, og hvis vi gør noget galt, maa vi finde os i at blive angrebet derfor, og det maa det ærede Medlem fra Ringkøbing ogsaa. Dette at paakalde Offentlighedens Medlidenhed synes jeg dog alligevel er for sølle af en Politiker, der mener sig kvalificeret — og maaske ogsaa er det paa andre Omraader — til at beklæde de højeste Pladser her i Landet.

Jeg gad for Resten vide, om det ærede Medlem fra Ringkøbing og de, der følger ham, betragter det som en personlig Hævnaakt, naar de angriber deres Modstandere for Fejl, som de mener, disse har begaaet. Skulde det være en personlig Hævnaakt fra de Herrers Side? Det kunde ikke et eneste Øjeblik falde mig ind at tro det! Jeg tror, de mener, det er deres Pligt at paatale det, de mener er forkert hos deres Modstandere. At man maaske saa til Tider gaar lidt videre, er lidt mere følgagtig, end just den haarde Nødvendighed kræver, ja, det kan være tilgiveligt. Vi har endog oplevet, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har siddet ganske roligt og hørt paa, at hans Gefreitere har angrebet det radikale Venstres Regering for Handlinger, som det ærede Medlem vidste, at den radikale Regering ikke havde begaaet; han rørte sig ikke for at afværge det eller for at vejlede sine Partifæller ved at sige til dem, at saadant noget maatte de ikke angribe den radikale Regering for, thi det havde den aldrig gjort. Jeg minder om „Tyskerkursen“, som Venstres Talere og Blade jo har brugt saa meget. Det ærede Medlem fra Ringkøbing erindrere nok Smedelinieaffæren. Det ærede Medlem vidste i den Tid, da hans Gefreitere baade i Pressen og paa Møderne angreb den radikale Regering for Tyskerkurs, at Angrebet ikke var berettiget, men jeg har ikke set, at det ærede Medlem et eneste Sted har retledet sine Partifæller og sagt til dem: I har Uret, naar I angriber den radikale Regering paa den Maade, saa det maa I ikke gøre. Men er dette da loyalt handlet af det ærede